

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quídque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Discursus VIII. De Præparatione Sanctissimæ Communioni præmittenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45993)

DISCURSUS VIII.

De Præparatione Sanctissimæ Communioni præmittenda.

I. cæt admiratio sit filia ignorantie, sit tamen deinde Mater scientie. Propter admirari, ceperunt homines phi-

Aristot.

losofophars. Quare optarem, vos hodie mecum effectum quendam rarissimum admirari, ut clarissimam de eodem cognitionem nanciscamini. Et en, effectus tam prodigiolus hic est, Totus Christus per Eucharistiam corpori & animæ Christiani intimè se unit, & tamen per talem unionem Christianus non fit totus divinus! non defuere, qui existimarent; Solem motu suo indies magis & magis appropinquare adeo, ut tandem terram nostram attingere possit. Si hæc opinio veritatis niteretur fundamento, an non vobis maximum videretur prodigium, Solem in mundum nostrum sublunarem descendisse, & hunc non è vestigio igne & flammis correptum fuisse; Simile tamen prodigium in mundo Christiano semper oculis nostris obvertatur. Sol Justitiæ è caelo in nos in sanctissimo Missæ Sacrificio descendit, nobiscum in Altari habitat, in Communione ad nos ipsos ingreditur, & nihilominus adhuc frigore rigemus? Quare postquam eventum hunc animadversione dignif-

Campanella apud Pan-dulphii de sine Mund.

sum, omni, quo possumus, stupore admirati fuerimus, spero, fore ut prædicam harum duarum veritatum certitudinem addiscamus: quàm necessariam & quæ tandem sit digna ad divinas has Epulas sumendas præparatio?

II. Promisit olim Diabolus primis Parentibus nostris in Paradiso tentari, si comederint de fructu, cum severitate à Deo ipsis prohibito, eos sicut Deos tuturos, *eritis sicut Dei*. Hanc verò promissionem adeò mendacem, alio vice cibo in veram Redemptor noster commutare voluit; sanctissimo, inquam, Corpore suo; quare, qui manducat, inquit ille, meam carnem, & bibit meum Sanguinem, *in me manet & ego in eo*, volens, ut observat Rupertus, Proditoria illusionem in seris donationis effectum deducere. *Illusionem nequissimi, qui dixit, comedite, & eritis sicut Dei: seris loquens in verum effectum convertit*. Proptius enim hujus cibi vitæ effectus est, eos, qui illo vescuntur, paulatim divinos efficere. Ne verò hæc per auxilium dicta videantur, minutim omnia enucleemas, Sacramenta sunt simul gratiæ signa & causæ, spiritualiter in nobis id operando, quod sensibilibus nobis demonstrant: hinc est, quòd sanctissimæ Eucharistiæ sub specie panis nobis im-

partia:

P. SEGN
Homo Christi

pariatur. *Panis quem ego dabo, caro mea est pro Mundi vita.* Significan-
do eandem illam in anima nostra, quos
cibus materialis in corpore nostro, ef-
fectus operari, qui sunt hi quatuor à
S. Thoma enumerati, *Sustentare, con-
servare, reparare, & delectare.*

III. In primis ergo hic sanctissimus
Panis sustentat animam nostram, vi-
tam gratiæ, quam in ea invenit, con-
servando, sicut vitam corporis panis
materialis conservat; hac tamen cum
differentia, quòd quantumcunque et-
iam pane vescatur corpus, tandem
dilectum à sibi vitam amittat, anima
verò suo hoc pane dignè utatur, nun-
quam ei destituitur. *Hic est panis de
caelo descendens, ut, si quis ex ipso man-
ducauerit, non moriatur!* Quod, ut no-
te S. Thomas, cum de morte corpo-
rali intelligi non possit, de morte Spi-
rituali, quæ est amissio gratiæ, locu-
tione esse Christum, credere oportet.

IV. Secundus panis effectus, quem
præstat corpori, est non solum vitam
et servare supersubstantialem, sed etiam vege-
tate, augere, & ad debitam ei statu-
tam perducere, ad quam, si parè nu-
tritetur, non perveniret. Idem præ-
stat animæ Panis hic supersubstantia-
lis, nisi quòd corpus determinatam
vitam habeat saturam, ultra quam
(sibi virilem attigerit aetatem) non
crescit amplius, quantumcunque ei
alimenti suppeditetur. Anima
vero nullam talem habeat terminum,
quæ sanctus est, sanctificetur adhuc.
Atque ita panis hic supersubstantialis
quoties dignè sumitur, toties sancti-
tatem auget gratiam, quæ est illa

ipla gratia, quæ datâ anima perficitur,
ob quam causam dictus est *Cibus
grandis*, quia non solum incipientes,
nec solum proficientes, sed etiam
perfectiores in vita spiritali eum
semper convenientissimum sibi ci-
bum experiuntur. *Cibus sum gran-
dium; cresce, & manducabis me:* Ita
Christus dicebat S. Augustino; in vitam,
ut cibo hoc dignè sumpto cresceret.

V. Alius Panis effectus est confir-
mare; *Panis cor hominis confirmat.* Præ-
ter conservationem enim & augmenta-
tionem corporis, vires illius debilita-
tas restat; Parem effectum confert
panis hic celestis, ita, ut Sanctus
Thomas velit; solum hunc ad omnes
animæ infirmitates curandas sufficere,
à quacunque etiam causâ proficiscen-
tes. *Valens contra omnes Spirituales de-*
fectus. Quod panis vulgaris in cor-
pore nunquam efficere potest. Atque
hinc nata est inter antiquos Christia-
nos periectionis tempore tanta de
incomparabili hoc Sacramento æsti-
matio. S. Cyprianus non putavit
idoneum ad martyrium perferendum,
qui illo non munitus in arenam de-
scenderet. *Idoneus non potest esse ad
martyrium, qui ab Ecclesia non arma-
tur ad prælum.* Et quia hæc prælian-
di occasio singulis horis poterat offer-
ri, ideo temporibus illis Eucharistiam
domi suæ asservare Fidelibus permit-
tebatur, ut in necessitate improvisa
ejus sumptione contra omnia inten-
tata ipsis tormenta se obfirmarent; id
quod etiam uno ab hinc seculo Ro-
manus Pontifex concessit Regi-
niæ Stuartæ desideranti, ut ad
martyrium

Conf. l.
7. c. 10.

Ps. 103.

in 4. dist.
2. q. 1.
ar. 2.

Epist. l.
1. ep. 2.

Flor.
Rem.
de vte.
Heres.
mor-

ERI
anus

morem usque hoc sacro epulo est. unita, quam postea tanta cum vera Religionis Catholica gloria, & heterodoxæ opprobrio, sustinuit. Hæc fortitudo intra nos ipsos vasis efficitur modis. Primum rebellem moderando concupiscentiam & quasi frigidæ cæli rore ardores ejus restinguendo.

Lib. in Sedar, dum manet in nobis Christus, Joan. c. 45. 3. p. 9. (secundum S. Thomæ doctrinam) 70. art. 6. ad 3.

S. Aug. l. 83. 99. 16.

S. Aug. in l. 83. 9. 16. Suarez tom. 3. in 3. p. dist. 74. sect. 1.

S. Tho. 3. p. 9. 79. ar. 6. in c.

VI. Utinam denique divini hujus

cibi effectus est, delectare. Eadem consolationes, quas quædam anima sancta ex illo haurit, tam insignes, ut cor ejus inebriant, & extra seipsum dimoveant. *Contra te amici, & inebriamini charisimo.* Videtur Christus servator in hoc sacramento hæc cum animabus non posse omnino occultis latere, & sicut olim Jacobus manus, & nuda cæli vestes mutando, non autem vocem obtegere potuit; ita sub speciebus panis Christus magnificentiam suam & majestatem celare videtur, sed non amabilissimam illam vocem, quæ ex templo omne cor potest liquefacere. Quod si, qui sacra Synaxi rebus, non sit Deo charissimus, sed solum ejus amicus, id est, in charitate affectu non sum perfectus, per charitatem tamen habitualement, quæ in consuetudine, ritè dispositus; eo casu, hæc sensibilibus hujus consolationis excellit non inebrietur; nihilominus manducando selem hanc experitur delectationem, quam secum boua aliter conscientia, convivium scilicet, ut loquitur Sapiens, quod in hoc Mundo parari potest, suavissimum & longissimum. *Securamens, quasi jugum vitium.*

VII. Sed hic iterum nascitur admiratio, quæ sæpe hætenus. Vbi manent isti effectus, inquam, in plebique Fidelibus, quid illi deliciarum sentiunt? Aliqui panem hocque prædicatum adeo nauleant, ut si ipsis liberum esset, integris etiam annis ab illo abstererent. *Nascitur anima nostra super cibo isto levissima.* Hic

Hic cibus totum eorum stomachum
 imbat: hinc cum aliter facere non
 possunt, aliquot diebus, ipsum Pa-
 schalis festum precedentibus, com-
 muniunt, ne Paschalem lætitiã, in
 nullo manẽ hoc sacro fruerentur epu-
 lo, interturbent; gratissimum qui-
 dem, & ipsis etiam expectatissimum,
 sed longè diverso voluptatum genere
 transigendum diem. Quid inãe vi-
 rium se roboris capiunt? Hæctici
 nunquã ardentiorem sentiunt febrim,
 quã post sumpsum cibum. Idem
 pluribus evenire videtur Christianis,
 precipuè faminis, quæ nunquam do-
 mi horiosius debescantur, nec plures
 evomunt imprecationes, maledi-
 cionẽsque, quã quando ab hac sa-
 cratissima mensa jam refectæ recesser-
 unt; os illud, per quod paulò ante
 vitæ portam ingressus erat Rex glo-
 riæ, magisque, quã antiquum, ut
 dicitur S. Chrylosomus, propitia-
 torum honorandum, tenerè pro-
 fanantes. Quam augmentationem,
 quem profectum in virtutibus? Sancta
 Maria Magdalenã de Pazzis solebat
 dicere, ut icã solã communionẽ benè
 peccatã hominem sanctum fieri posse.
 Videmus autem plurimos post annos
 hujus sacratissimæ mensæ convivar-
 temper manere eisdem, nec unum
 eisdem passum in his, quas Deo de-
 bene, subjectionis, existimationis &
 apertis virtutibus progredi. Sed
 quando hæc omnia? Atunt Me-
 dices ad certò cognoscendam homi-
 nis complexionem, satis esse, victũs,
 quæ alunt, observare qualitatem; ta-
 lis enim nos esse, quale est alimen-
 tum.

Quare si interrogaveritis, quã
 de causa Crocodilus sub undis victi-
 tans fræida habeat viscera, alius verò
 vivens supra terram, fragrantia, sol-
 vetur quæstio, respondendo: Cro-
 codilum aquaticum putridã vesci
 algã, terrestrem verò odoratissimis
 pasci floribus. An & in casu nostro
 hac utemur regulã? Avertat DËus.
 Valde enim cibi hujus, de quo loqui-
 mur, minueret existimationem: non
 enim respectu quorundam hominum
 videretur talis, qualis est, totus cele-
 stis; sed totus terrenus; tam abjectæ
 sunt cordium illorum cogitationes,
 & viles affectus. Videmus enim sapi-
 us, quosdam frequentissimè huic ac-
 cumbentes mensa nunquam dignos
 illã spiritus concipere.

VIII. Quid, dico, nunquam
 dignos concipere spiritus? Quidam
 hoc cum vitali alimento magnam
 non dico confortandi te, aut profici-
 endi, sed etiam brevi temporis spa-
 tio vitam tueri di difficultatem senti-
 unt; etenim si eo ipso die quo com-
 muniunt, vana quedam mulier
 fiat obvia, tantã repente aduruntur
 flammã, ut civis, quã excuciens
 papilio, in cineres retolvantur. Quod
 si inveniatur ad comædium (quamvis
 verbis contextam nimium solutis)
 aut lulum vocentur illicitum, aut ad
 luerum alliciantur injustum, tenta-
 tionem cedere non dubitant, adeo-
 que vitam animæ, illo ipso die, quo
 studiosius illam sanam conservare
 deberent, amittunt. An non est hoc
 infinitam tam digno ferculo inferre
 injuriam? sacramenta suscipientes
 mensa

ERI
 anus

Hom. minus dignè, & illa & Christum tr adu-
 66. ad *cimus, & quantum in nobis est, famam &*
pop. honore privamus, inquit S. Joannes

Chryost, Profectò plurimorum vi-
 ta veritati ineffabilis hujus Sacramen-
 ti est injuriolissima; ipsorum enim
 culpà fit, ut àgrè credatur; cibum,
 qualis est iste, si tantæ virtutis est, tam
 parùm efficere in animis nostris, ut
 Christus Dominus noster toties do-
 mum corporis nostri intrando, nec
 ullum pedum suorum relinquit vesti-
 gium, qui, quocunq; ibant, varios
 salutis fructus nasci faciebant: *Per-*

transit benefaciendo, & sanando omnes
 10. 38. *oppressos à Diabolo.* Quæ ergo est,
 Charissimi, tantî mali causa? Opor-
 tebit attentè nos illam investigare, ut,
 sic loquendo, suam Sacramento fa-
 mam & honorem reddamus.

IX. Sed ne diutius vos detineam;
 ratio est hæc manifestissima. Sacra-

S Tho. menta non operantur ut causæ liberæ
 3. p. 9. & voluntariæ, sed ut causæ physice
 79. a. & naturales; atque ideo etiam non
 6. ad 1. nisi secundùm dispositionem nostram
 suos producant effectus. An ignem

culpabitis, quòd in palea vi majore
 non polleat? Duriorem, densiorem-
 que illi præbere materiam, videbitis,
 satis omnino in igne esse virtum ad
 fortiùs urendum. Omnis in nobis
 defectus est, quòd sacræ huic mentæ
 accumbentes adferamus ineptas ad ci-
 bum hunc salutarem reddendam di-
 spositiones; atque ita, licèt Dominus
 noster ignis sit ad res omnes combu-
 rendas aptissimus; *DEUS noster ignis*

Heb. *consumens est,* nihilominus spiritus
 12. 17. nostri vanitate, quasi ignis edet ex
 29

palea, ad leviter urendum illum non
 cogimus. Ut clariùs loquar, corp
 mali non à cibo, sed à stomacho de-
 rivatur. Primò Panis hic Divinus
 non teritur dentibus, sed integer re-
 voratur. Ideo lupi semper sunt in-
 cipienti, quia cibum non præmanum,
 sed integrum degluciant. Idem pa-
 riter faciunt Christianorum, Com-
 munionem absque ulla actuali con-
 sideratione accedunt, unde meritis
 obijci possent, quod Christus dixit de
 maritana: *Vos adoratis, quia vestra*
 Dominum adorant, antequam sus-
 cipiant, pectus tundunt, oculos de-
 mittunt, os aperiant, sed omnia hæc
 ex mera consuetudine; de reliquo
 exigua hæc peragunt cognitio, ut
 ferè nunquam, neque actionis in-
 gnitudinem, neque Dei, quæcunq;
 se recipiunt, majestatem intelligunt
 ita, ut communem spectando igno-
 rantiam, quasi unicuique Alarum
 nostrorum verba illa, in quadam Ana-
 ab Apostolo Athenis lecta, incipere
 possint: *Ignoro Deo.* Neque etiam
 est, cibum; antequam degluciant,
 esse præmansum; sed insuper deglu-
 titum concoqui oportet. At hæc
 quomodo in stomacho male disposi-
 to fieri potest? talis verò est plurimorum,
 qui plus terrenarum sunt appeten-
 tes deliciarum, quam celestium.
 Accumbat mensæ cum Patre Regi Fi-
 lius, qui, si sumptis ibi ferculis deli-
 catissimis, inde surgens insolentem
 abeat ad replendum calce, aut in
 nibus ventrem, quis mirabitur, si
 gia mensa ei non conducatur? Hoc
 & nos factitamus: vix enim hoc factu
 10.

collekti sumus epulo, quamprimùm ad consueta redimus negotia, & cum dies ille sanctis esset transigendus negotiis vulgaribus, ad quæ saculi Spiritus invitat, impenditur. Profectò hoc non est cibum connoquere. Quod si ergo Communionem nobis fructuosam esse volumus, de digna dispositione cogitandum erit; quæ quanto major erit, tanto copiosiore gratiæ mensuram referemus. Hanc Deus legem statuit, tantum nobis per Sacramenta conferendi gratiæ, quantæ nos capaces reddimus: eodem profus modo, quo cum fratribus suis olim egit Iosephas, qui licet plus frumenti, quam magnam in Ægypto habebat copiam, largiri voluisset, plus dare non potuit, quàm illorum sacci caperent, quædã sui amplitudinem ad parvam mensuram à fratribus allatam restringendo. *Imple saccos eorum frumentum, quantum possunt capere.* Nos legem tumus isti fratres, qui liberalitatis Domini nostri terminos præfigimus, imò; ut ita dicam, etiam ipsius Domnipotentis; quamvis non sit, cur vincam ita loqui. An non ita ipse Evangelista locutus est de Nazareth, Dominum in populo suo tanta non potuisse facere miracula, quanta sibi becerat; *Non poterat sibi virtutem aliam facere.* Sed quare tacere non poterat; An non erat idem in cunctis locis Dominus, ut, quod sibi placeat, tacere possit; Ita sanè. Quia verò sibi suã sapientiã legem tulit, secundum quam gratiæ suæ in ventralium animos descenderent, hoc

supposito, non potuit illas his, qui se indignos propriã suã indispositione reddebant, impertire. *Non fecit sibi virtutes multas propter incredulitatem eorum.* Matt. 13. 58.

II.

X. Manifesta est ergo ad dignè communicandum bonæ dispositionis necessitas. Nunc ad modum ejus tradendum procedamus. Olim (ut testatur S. Gregorius) Christianis communicare volentibus alã voce hæc verba Diaconus ingeminebat: *accedite cum fide, tremore & dilectione.* Insinuando tribus hinc virtutibus optimam ad recipiendum tam sublimem hospitem in cordibus nostris contineri præparationem. Quare, *accedite cum fide.* Fides primus Animæ ad Deum motus est, ideòque maximè in omnibus divinis mysterijs est necessaria; magis tamen, quàm unquam alibi, in isto, quod per excellentiam suam, *mysterium fides* nuncupatur. Siquidem in nullo alio Deus adeò est absconditus. In hoc Mundo se celat sensibus nostris, qui non nisi solam rerum superficiem penetrant; sed oculis rationis se revelat, quæ Deum in creaturis, velut solem in speculo, contemplantur. Non ita in Eucharistia. Hic non tantùm sensibus, sed ipsi rationi naturali absconditur, quæ Divinitatem Salvatoris humanitate teclam sola penetrare non potest, nec humanitatem specibus panis destructi obvelaram. Parte alterã hæc ipsa Fides principa *S. Tho.* *lissimus Eucharistiam insitumendi si. 3. p. 9.* *nis tuit. Quod tuit primum Paren. 75. 46.* *tum nostrorum delictum? Infidelitas, 24 c.*

O 2 quã

ERRI
anus.

Quare, charissimi, conamini antequam accedatis, conamini, in quâ longè maximam de Majestate Dei in pectoribus vestris suscipiendi concipere æstimationem, vivamque verissimæ Divinæ præsentis apprehensionem: ita enim optimè ad percipiendos sanctissimæ Communionis fructus vos disponetis, quæ, ut loquitur S. Thomas, est secretum sacratissimum, soli Fidei manifestum. Ad hæc Fides illa est maximum, quod homo Deo præstare potest, obsequium, sacrificando illi primogenitum suum, id est, intellectum, trium animæ potentiarum primariam, dignumque tam divino hospitiæ thronum supra proprii spiritus demissionem erigendo. *Christum habitare per filios in eos diebus vestris.*

VII. Hæc prima dispositio maximi est momenti, non solum ipsa per se, sed etiam quia omnes alias tecum trahit. *Sponsato remissi in fide, & scies quia ego Dominus.* Quia Fidem profundissimum divinæ Majestati debitum sequitur obsequium, quod secundo loco requiritur. *Accedite cum fide & tremore.* Rustica gens, quando cum Principe agendum est, ignorans titulos illi debitos, Aulicorum cum tali Principe agendi & loquendi morem attendit, addiditque. Rustici sumus nos urbanitatis legum ignari; ut nesciamus debito Regem cælorum culta & honore officere: additamus ergo à sanctis Angelis, utpote ipsius Aulicis, qui sapienter non erecti in pedes, sed in terram prostrati summâ honoris testificatione, extremæ Christi demissioni, quæ in Eucharistiam descendit, se con-

formare conspecti sunt. Hic cultus in primis ad magnam conscientie puritatem, tali vitæ alimento convenientem procurandam incitabit. Moyse dictum fuit, antequam rubum, in quo erat Deus, accederet, calcis se exueret, ut indicaretur, quali debeat nitere munditiâ, qui cum Deo precibus agere cogitat. Sed Apostolis non satis erat calcis exuere, necesse erat etiam pedes ablucere, imò ut ab ipsis beatissimis Salvatoris manibus abluerent; ut significaretur, ad dignè communicandum non vulgarem sufficere affectuum puritatem, sed summam afferri oportere. Sic antequam manna deplueret, copiosissimo de cælo rore terra irrigabatur, ut quasi ad cibum hunc Angelorum manibus præparatum suscipiendum digna efficeretur. Sic quoque panes propositionis ex candidissima debebant componi farina supra purissimam deponi mensam, fulgidissimo adoleri incendio, ut magna hæc mundities esset figura sanctissimi hujus Sacramenti, exquisitamque conscientie puritatem nos doceret, quæ ad illud recipiendum nos præparare oporteat.

XIII. Hinc enormem peccatorum illorum temeritatem colligere potestis, qui postquam longo tempore in scelerum suorum sordibus se volutarunt, illo ipso mane quo confitentur, ore suo, ut ita dicam, venenosum adhuc spirante halitum, mox properant ad Christum sumendum. Quis credat hanc populi faciem intelligere, quid sit communicare; Sanctus Joannes Chryostomus olim capere non

Greg. 1.
4. dial.
c. 58.
Chrysostr.
1. de Sa-
cerdot.

V. Cor.
nel. 2.
Lap.

poterat, quomodo aliqui Christiani Quadragesimam tempus sufficiens existimarent, pro expiandis peccatis per totum annum commissis, nec aliter tempore Paschali ad recipiendum in hoc Sacramento Christum se præparent. *Quadragesima diebus animæ sanitatem assignas, & Deum habere propitium exspectas? Indisne quæso?* Quid jam diceret insignis hic Ecclesiæ Doctor, si hac nostra ætate tot & tantos videret, qui non solum quadragesima dierum penitentiam non præmittunt ad Eucharistiam sumendam, sed unico quasi passu à sacro tribunali festinant ad Altare, ut, nisi fallor, altero breviori ad prostibulum regrediantur. Et quid dicent alij ejusdem cum Chrysostomo sanctitatis & Doctrinæ viri? Sanctus Augustinus, e. g. qui vult prius jejuniis, elemosynis & orationibus habitationem pro Regum maximo recipiendo præparari? Prius orationibus, jejuniis, elemosynis *studeas mundare conscientiam tuam, & sic Eucharistiam presumas accipere.* Sanctus item Ambrosius, qui admonet, statim post absolutionem anhelare ad Eucharistiam, non esse tam propriam velle liberare, quam Sacerdotis conscientiam illaqueare. *Qui ita possunt penitentiam, ut statim sibi Communionem dari velint, hi non tam se solvere cupiunt quam ligare Sacerdotem.* Quid ergo mirum est, ex Communionem tam idonea ad eum confitendum nullum hauriri fructum? Agricola semen mandans terræ culturâ non subactæ, nec pluviis emollitæ, exiguum colliget messem, licet semen

fuerit selectissimum. Sic licet Eucharistia sit semen immortalitatis, nihilominus cordibus omni devotionis hinc more desititis illata, quem fructum poterit producere? *Seminâstis multum, & intulistis parum.* Quod si ventibus statim post exomologesin peractam sacram adire Mensam conceditur, qui peccati mortalis vivum immunes, non tamen iis, qui hoc tempore sceleribus suis trinitantur, contra Deum aluere, permittendum esset; sed inducendi essent, ut aliquot dierum spatio plurimis pietatis operibus vacantes, illaque sapientes mertes gratiâ, quam à peccatis expiatio ceperunt, promissiones in ea factas & proposita stabiliant, confirmantque. Lutarachus scribit: apud Sibaritas in more positum fuisse, faminas integro anno præcedente ad nobilium convivia invitari, ut tempus haberent mundum muliebrem parandi, sequè ornandi. Videte ergo, an nimium sit aut superfluum illud otium, quod paucis diebus ad Regis cælorum mentiam adendum impenditur.

XIV. Quid autem dicemus de his, qui non solum vix factâ peccatorum suorum exomologesi hujus Sacramentæ sunt participes, sed etiam in ipsa Communionem affectum ad peccata paulo ante confessione expiata, recipient, uno eodemque in altari Idola & Arcam collocentes? Inter hos sancti illi, qui antequam animi rancorem contra proximum, à quo offensus sunt, deponant, aut prius alloquantur, ignem nihilominus odij in sinu tuo foventes Sacramentum pacis recipiunt, à Christi-

Hom.
61. ad
pop.

Serm.
252.
d. 1. temp.

le pa-
u. d. c.
u. vi. l.

ho institutum, ut vinculum esset, quo
 simul Deo, nobisque invicem ipsis u-
 niremur. *O sacramentum pietatis! o
 signum unitatis! o vinculum charitatis!*
 exclamat sanctus Augustinus. Sanctus
 Joannes Damascenus docet, Commu-
 nionem ideo vocari Communionem,
 sive Synaxin, quia communicamus, &
 unimur ad invicem per spsam. Consi-
 derate ergo, quam malè sint dispositi,
 qui ab invicem adeo sunt divisi! olim
 Eucharistia in vase aureo, aut argenteo
 figuram columbæ referente asservaba-
 tur, ut indicarent, non esse dignum
 contra se Christum suscipere, qui sine
 ille vivere non velit.

XV. Hæc ipsa Reverentia, ut timor
 deo possit, *accedite cum tremore*, oportet,
 ut ab intrinseco cordis ad exteriora
 acceptoris derivetur, ita ut ex modesta
 corporis compositione & habitu ap-
 pareat, vos aut communicasse, aut ad-
 hæc communicandi intentionem ha-
 bere. Et quis feminarum illarum
 poterit tolerare superbiam, quæ illo
 ipso manet, quo sacra mensæ accubi-
 tura sunt, vaniore, imò immodestiore
 quam unquam aliàs incedunt habitu,
 nec veniunt adeò superbientes tantæ
 se Majestatis offerre conspectui, quæ
 propter amorem illarum usque eò in
 Sacramento se humiliavit - ut non tan-
 tum non homo, sed ignobilis cibus vi-
 deti velit; Quàm justis de causis San-
 ctus Carolus olim statuit, ne talibus
 feminis in Ecclesiis Sacra Communio
 porrigeretur? Non certè, non meren-
 tur, quia illam adeuntes tam exiguum
 Christo exhibent honorem, nec dubi-
 tatur, modò pudicum illarum adoretur

corpus, Augustissimum ipsis Corpus
 parvi facere; nec horrent cunctis
 Christianæ modestiæ legibus contemp-
 ptis flammis illas scandalis suis reac-
 cendere, ad quas extinguendas ali-
 quando omnem suum Sanguinem
 Christus effudit.

XVI. Denique præcipua ad hoc a-
 moris Sacramentum dispositio, est Di-
 lectio. *Accedite cum fide, tremore &
 dilectione.* Quod ante omnia amando
 nos Christus desiderat, inquit S. Tho-
 mas, ut à nobis redamctur. Idèoque
 quia in Eucharistia ultimos infirmi a-
 moris terminos nobis demonstravit,
in finem dilexit eos: similem profe-
 cto in nobis amorem volet excitari,
 quo supremo modo ad illum pro cibo
 nostro recipiendum disponamur. Hic
 amor, ut justum assequatur modum,
 simul appetitativus debet esse, & affe-
 ctivus, qui altissimam de divina ma-
 jestate concipiat æstimationem, tènèr-
 rimòque affectu incomparabili ipsis
 amoris respondeat. Ex nullo autem
 alio signo cognosci potest, an in nobis
 talis reperiatur amor, quàm ex desi-
 derio divinæ huius mensæ accumbendi.
Panis iste, inquit S. Augustinus, *intè-
 rioris hominis querit esuriam.* Olim
 Imperatores à bellicis expeditionibus
 reduces tantâ honorum significatione
 & pompâ à Populo excipiebantur, ut
 publica lege statutum fuerit, ut hujus-
 modi impensis modus statueretur. An
 non igitur summæ erit ignominiæ
 Christianis, Deum suum tam exiguo
 apparatu excipere? Sed quis erit ille
 non lege humanâ prohibitus, at Dei
 consilio propositus nobis apparatus?

Quæ

Tract.
 26. in
 Joann.

ERI
 ANUS

Quæ erunt ista impensa? Nihil aliud quam desiderium. Ecce quam parvo Deus sit contentus. Quamdiu Filij Dei Incarnatio fuit desiderata? expectatio Gentium appellata; ipse erit expectatio Gentium, desiderium collatum æternorum desideratum cunctis Gentibus?

Gen.
49.
Gen.
49. 26.

Jam verò cum Evcharistia à Sanctis extensio Incarnationis vocetur, æquum est, ut desiderijs invitatus Christus in corda nostra descendat, sicut olim iisdem provocatus in terras descendit. Verbis explicari non potest, quam grata sit Deo talis dispositio. Quare potius in casu hic referendo eam perpendite.

Paulus
Barry
Phisag.

XVII. Erat Bononiæ in Monasterio quodam Religiosarum Virginum Ordinis Sancti Dominici puella annis tenera, quæ verè Inocentii filia & devotionis adopiva videbatur. Præcipue verò cultui Sanctissimi Sacramenti apprimè deditam esse se monstrabat; nec contenta quos posset ei deferre honores, desiderabat etiam si eut aliæ Virgines ejusdem particeps fieri: sed ob ætatem nimis teneram Moniales ejus desiderijs non assentiebantur. Hinc ipsa, quò propiorem se videbat fontem, tantò magis intus affligebatur, quòd inde suam sedare sitim non posset. Interea quodam mane, dum aliæ pro consuetudine, omnes factam Mensam accedebant, Imelda (hoc ei nomen erat) sola in loco suo relicta adeò ferventibus Christum Dominum exoravit desiderijs, adeoque intensus, dignaretur ad se venire; ut benignissimus Jesus amore victus, è manibus Sacerdotis abiens, perque

luminosam avolans semitam, in fortunatissimæ hujus puellæ capite subsisterit. Ad quod prodigium attentis & attonitis herentibus Monialibus, reique eventum expectantibus, introhruit primò ipse quoque Sacerdos, dein judicando æquum esse, animam illam tam luculento è celo approbatam signo Communione non privatam Imeldæ hostiam sanctissimam porxit. Illa tam inexpectato tantum favore, tantis æstare corporis flammis, cordisque augete incendium, ut cepto amore & gaudio animam exalarit, & repente abierit ipsam locum in celo ad optatas cum eodè contumandas aliarum in numero Virginum jam Beatarum, quia ad eam eandem, sed æternam, ab Agno vocaturum. Similem ergo famem omnibus vobis exopto, aut aliquam saltem partem; quia non solum ad fructum et sanctissima Communionem hauriendum vos disponet, sed etiam signum est manifestum, vos eundem jam percipisse. Indicium hoc erat olim virium inter celebres illos Athletas, nunquam cibis satiari posse. Hoc eoque maximæ perfectionis, ad quam animæ sanctæ pervenerunt, est indicium: è quibus sancta Catharina Genuensis, dum etiamnum Sacerdos Hostiam manibus teneret, tantè languebat fame, ut intra se diceret: festinate, festinate, date mihi cibum desideratum; nec parvam illam aspectui, & sumptioni interpositam moram tolerare potuit.

XVIII. Hæc est vera dispositio norma, ad quam aspirare debetis, ut

copio;

copiosum ex Communione fructum re-
ferans. *Accidite cum fide, tremore, &
dillectione.* 109; pro oratione quadam
non tantum ante Communionem pro
preparatione, sed etiam post eandem
pro debita gratiarum actione observa-
ri debet, ut abulis ille nimium inter
Christianos ce munis emendetur, qui,
vix accepta sacra, sicut a dape, altari ter-
gaverentes e templo se protipiunt, so-
litis occupationibus vacaturi. S. The-
reta adeo a Deo illuminata fuit, ut do-
ctrina eius ab Ecclesia celestis appelle-
tur. Hæcigitur in libris suis tradit, præ-
cipuum, ob quam Christiani tam par-
vam ex frequenti Communione fructum
colligunt, cautam esse, quod cum tam
significo in domos suas recepto ho-
spite, non agant, aut converlentur,
quamdiu cum ipsis moratur. *Non de-
struatis die bono, & parsicula boni
dici non se praterent.* Tempus hoc tam
preciosum est, ut nec atomus ex illo
perdi debeat; cum Christus magis inti-
mus, quam unquam alius, animæ loquen-
do, tunc illam verbo salvare pos-
sit. *Cum mansuetudine inscipite in-
firmos, quod potest salvare animam.*
*Quia velut impatientes quam-
primum recedunt, cum dicto, nescire
te, quid bi agere debeant. An nescire
quid faciendū esset, si vobis pro ma-
gno thesauro clavis oblata fuisset? Pro-
fecto non credo vos illā otiosā cingulo
appensus, sed extemplo arcam mon-
stratam appeturos, inclusisq; vos divi-
tis oneratos. An non ergo videtis,
Christum dando vobis Corpus suum
clavem pro sublimibus thesauris suis*
R. P. Sagneri Christ. Instr. Tom. III.

recludendis porrigere, ut possessio-
nem illorum capiat, & quid facere
debeat, nescitis? Renovate fidem,
exercete submissionem, spem excita-
te, amorem accendite, gratiaque di-
vinæ eo animi ardore effugitate, ut
abique benedictione vobis impertiā
Christus à domo vestra non discedat.
Hic est utilissimus communicandi
modus, non ille, quo tot mortales
exiguo aded cum honore divinæ huic
mentæ accumbunt, quæ à Malachia
vocatur, *mensa despecta*, hoc est, non
aliter ab hominibus plerisque habita,
quam si esset mensa cauponaria. Hæc
& similia, Charissimi, bene consideran-
da sunt, antequam hoc sacratissimum
sumatur Edulium. *Quando sederis,
ut comedas cum Principe, diligenter at-
tende, quæ apposta sunt ante faciem
tuam.* Salutate documentum! quan-
do tibi deferretur honor, Regis Regum
mentæ assidendi, nec solum cum eo ve-
scendi, sed illo ipso fruendi, attentè con-
sidera, cuius conditionis sit cibus ille,
qui tibi offertur. Non sufficit pertun-
dioria aliqua, sed attentissima requiri-
tur cognitio, ita ut divini hujus alimen-
ti dignitatem ac pretium singillatim
cogitationibus tuis discutas. Illam Car-
nem aded sanctam, quæ attractu suo
etiamnum mortalis medebatur corpo-
ribus infirmis, jam tam pulchram, tam
amabilem, tamque admirabilem, ut in
eam sublimissimi cælorum Spiritus
desiderent prospicere: Illam animam
aded perfectam, quæ cum sit infinita
repleta gratiâ, aliud desiderare non
potest, quam ut eadem gratia cunctis
P exo-

Malach.
1. 7.

CHRISTIANUS

exoptantibus conferatur: Illam Divinitatem, quæ tanquam ardens amoris infiniti fornax nos expectat, ut vi activitatis suæ totos in se transformet. *Diligenter considera, quæ apposita sunt ante faciem tuam.* Illa considerare, & divinum istum cibum præmandere, priusquam sumatur: his autem considerationibus addere voluntatis affectus iis respondentes, est eundem cibum jam sumptum digere. Nec ignoratis, duas hæc operationes, ut dixi, necessarias esse, ut alimentum sumenti proficiat. Ceterum, quod tempus est magis opportunum de Deo gaudendi, quam hoc, quo nos invitat, imò seipso nutrit? Nallum aliud tempus tantum divinæ Majestati dat campum nos sanctificandi. Ratio est, quia aliis quidem occasionibus gratiam Deus infundit a-

nimis nostris copiosam; illa tamen secundum cujusvis indigentiam ordinata est, & dari solet, vel ut à servitute Diaboli nos liberet, gravi aliquo peccato innodatos, vel ut contra ejusdem tentationes, cum in gratia sumus, non confortet; hoc verò tempore, si S. Thomæ credimus, gratiam, quam confert, eò potissimum refert, ut nos omnesperfecto tecum amore conjungat. *Ad id quòd homo in seipso perfectus existeret, conjunctionem ad Deum.* Quare summi, quæto, hæc opportunitate, quæ desiderio seipsum in cibum volitandi respondere, nec solum ipsum recipere, sed actu ipso Communionis in ipsum transmutari effugitate. *Audite ergo cum fide, tremore & abstinente,* ad mensam adeò dignam; hoc enim erit ad illam ritè decenterque paratum accedere.

DISCURSUS IX.

De Frequenti Communione.

P

Erverla sanè sunt hominum studia ac propensiones, dum ex ipso præcepto sæpius illud ipsum transgrediendi anfam arripiunt! Audite & stupete, Præcipit Deus Adamo proposità mortis penà ne de fructu in Paradiso terrestri sibi monstrato manducet: *In quacunque die comederis ex eo, morte moris;* & tamen ad hanc ipsam fructum quamprimum audacem Adamus extendit

Gen. 3.
37.

manum. Parte altera Deus præcipit Christianis, ut si vitæ gratiæ vivere velint, sæpius in sanctissimo corpore suo in Eucharistia, cujus ipsas, quoties libuerit, copia sit vescantur: *Accipite & comedite: Qui manducat me & ipse vivet propter me.* Nihilominus Christiani contumaciter ab hac sacra Mensa abstinere; ab eadem se exhausti & equalidi cadant in plateas; at tamen in tam pernicioso suo jejuniò obstinati perseverant. Quid hoc rei